POLGÁRI SÁNDOR

ÁRNYÉK ÉS FÉNY KÖZÖTT



AHOL MEGÁLLT A TEKINTET

ÁRNYÉK ÉS FÉNY KÖZÖTT

AHOL MEGÁLLT A TEKINTET

004 **ELŐSZÓ**

I. A HELY EMLÉKE

008 **1. HAJDÚBÖSZÖRMÉNY**
AHOL ELŐSZÖR FIGYELTEM

018 **2. DEBRECEN**
AHOL HOSSZÚ IDŐN ÁT TANULTAM LÁTNI

034 **3. HAZAI HELYEK**
AHOL MEGSZÓLÍTOTT A CSEND

II. ÚTON

062 **4. BALATON**
AHOL A VÍZ TÜKRÉBEN MEGLÁTTAM MAGAM

074 **5. KÜLFÖLD**
AHOL ÚJ FÉNYEK GYÚLTAK BENNEM

090 **6. ERDÉLY**
AHOL AZ IDŐ LASSABBAN LÉLEGZETT

III. RÉSZLETEK

112 **7. NATURAL**
AHOL A CSEND FORMÁVÁ SŰRŰSÖDÖTT

124 **8. KÖZELEBB**
AHOL A RÉSZLET ÁTLÉPTE ÖNMAGÁT

IV. JELENLÉT

138 **9. TALÁLKOZÁS**
AHOL OTTHONRA TALÁLT A FÉNY

148 **10. TEKINTET**
AHOL A FÉNY EREDETTÉ VÁLIK

156 **ZÁRSZÓ**

Copyright © 2025 Polgári Sándor – Minden jog fenntartva!

Felelős kiadó: Polgári Sándor **Tördelés, borítóterv:** Polgári Sándor
Olvasószerkesztő, korrektor: Andriska János
Munkatársak: Kovács Ildikó, Nagy István, Szőllősi Róbert

ELŐSZÓ



Sok ember életében van egy pillanat, amelyről csak akkor derül ki, hogy fontos, amikor már elmúlt. A szem továbbindulna, de valami visszatartja: egy fénycsík, egy kontúr, egy arc, amelyben ismerős a csend. Így kezdődnek a képek. Nem nagy, ünnepélyes eseményekből, nem gondosan komponált jelenetekből, hanem egy hirtelen megállásból. Egy belső mozdulatból, amely azt mondja: „nézd meg jobban”.

Bár ma már festőként gondolkodom, és a festészet az életem legmélyebb rétegévé vált, sokáig a fotó volt az a nyelv, amelyen keresztül először értettem meg a világot. A kamera tanított meg figyelni, értelmezni, lehántani a fölösleget, és csak azt megtartani, ami igaz.

A festészet később ebből a látásmódból nőtt ki, de a fotózás szerepe soha nem tűnt el. Inkább csendben várt. Talán ezért éreztem úgy, hogy ezzel a könyvvel tartoztam magamnak. Ideje volt, hogy összegezzem azt a korszakot, amelyből minden későbbi alkotói mozdulatom megszületett.

A fekete-fehér látásmód mindig is erre tanított. Arra, hogy a világ finom árnyalatokból épül, amelyek között a fény és a sötét rendje húzódik. Hogy minden forma mögött ott a történet, minden részlet mögött ott a ritmus. És hogy a fény soha nem létezik önmagában: csak akkor érthető, ha látjuk a helyét az árnyékban.

Az albumban szereplő képeket 2008 és 2012 között készítettem. De akkoriban nem csak fotóztam – figyelni tanultam. Megérteni egy város szögleteit, egy vízpart párás reggelét, Erdély széthulló fényrétegeit, egy arcot, amely többet mondott, mint amit szavakkal közölni lehetne. A fotózás számomra nem dokumentálás volt, hanem egy egyszerű, de fontos kérdésre kerestem a választ: mit jelent számomra igaznak látni a világot?

Amikor évekkel később újra elővettem ezeket a képeket, gyorsan világos lett: nem akarom a „legjobbakat” rangsorolni. Nem technikai szemmel válogattam, és nem is fotográfiai megfelelés szerint. A cél az volt, hogy ez a könyv lenyomata legyen annak az időszaknak, amikor a látásmódom formálódott. A helyeknek, ahol jártam; az utaknak, ahol megálltam; a fényeknek, amelyeket akkoriban értettem meg igazán. Olyan képeknek, amelyek nemcsak látszanak, hanem visszanéznek.

A városok, ahol éltem – a szülővárosom utcái, Debrecen ritmusa –, a vidéki levegő, a külföldi helyek idegen fénye és Erdély mély időtlensége mind másként hatottak rám. Más arcát mutatta minden táj és helyszín, attól függően, hogyan néztem rá. De a képekben van valami közös: nem a térképet rögzítik, hanem azt a pontot, ahol a tekintetem megállt. Azt a pillanatot, amikor a világ hirtelen személyessé vált.

Talán ez a könyv lényege. Nem történetet mesél, hanem megállásokat. Egy-egy pillanatot, amelyben összeér a kívül és a belül. A táj és az ember. A fény és az árnyék. És talán maga az idő is.

Ha lapozod, úgy gondolj rá, mint egy útra – nem olyanra, amely a helyszínek között vezet, hanem amely lassan, csendesen befelé tart. Oda, ahol minden kép valójában születik: a tekintet mögötti világba.



1.

A HELY EMLÉKE

Az ember életében vannak terek,
amelyek nem kívül,
hanem belül maradnak meg.

Helyek, amelyek nem azért fontosak, mert különlegesek, hanem mert ott alakult ki a látásmódja, az első fontos benyomások ott érték. Az utcák ritmusa és a korai élmények szinte belesimulnak az ember tekintetébe – formálva azt, ahogyan lát és értelmez.

Ezek a helyek nemcsak hátterei az életnek, hanem annak a belső térképnek a tájékozódási pontjai, amelyekhez az ember mindig visszatalál – fényviszonyok, hangulatok emlékein át.

Ez a rész nem egy ország földrajzáról szól, hanem arról, hogyan válik a térélmény tapasztalattá, majd emlékké, végül látásmóddá. A városok és tájak itt nem külső valóságként jelennek meg, hanem mint azok az első rezdülések, amelyek meghatározták, milyenné vált a képalkotói látásmódom.

Minden kép egy-egy visszapillantás arra, honnan indultam, és hogyan formáltak azok a helyek, amelyeket akkor még nem is tudtam igazán értékelni. A hely emléke így nem nosztalgia, hanem alapélmény: az a csendes háttér, ahonnan minden elindult.

1.

HAJDÚBÖSZÖRMÉNY
AHOL ELŐSZÖR FIGYELTEM

Vannak helyek, amelyek nem válnak múlttá, hanem maradnak velünk – belső tájképként, az örök jelenben. Hajdúböszörmény számomra nem csupán a szülővárosom, hanem egy olyan kezdőállapot, amelyből minden későbbi mozdulat, minden tekintet iránya kialakult. Gyerekként itt tanultam meg felismerni a fényt az utcák porában, a lassan változó évszakok ritmusában, a délutánok hosszú csendjében. A város nem tanított, inkább csak jelen volt – és ebben a jelenlétben formálódott bennem valami, amit később látásmódnak neveztem.

Az itt készült képek nem városi emlékalbumként működnek. Nem azt mutatják meg, milyen volt ez a hely, hanem azt, hogyan láttam én akkor a világot. A tágas terek visszhangosságát, a lassú mozgásokat, a mindennapok szelíd ismétlődését. Azt a tapasztalatot, hogy az élet alapritmusát gyakran a legegyszerűbb, leghétköznapibb helyek őrzik. Hajdúböszörmény számomra a kezdet tere – és minden kezdet képe ott marad az emberben egy életen át.



I. A HELY EMLÉKE | 1. HAJDÚBÖSZÖRMÉNY **AHOL ELŐSZÖR FIGYELTEM**




















BARKI—TURI









2.

DEBRECEN
AHOL HOSSZÚ IDŐN ÁT TANULTAM LÁTNI

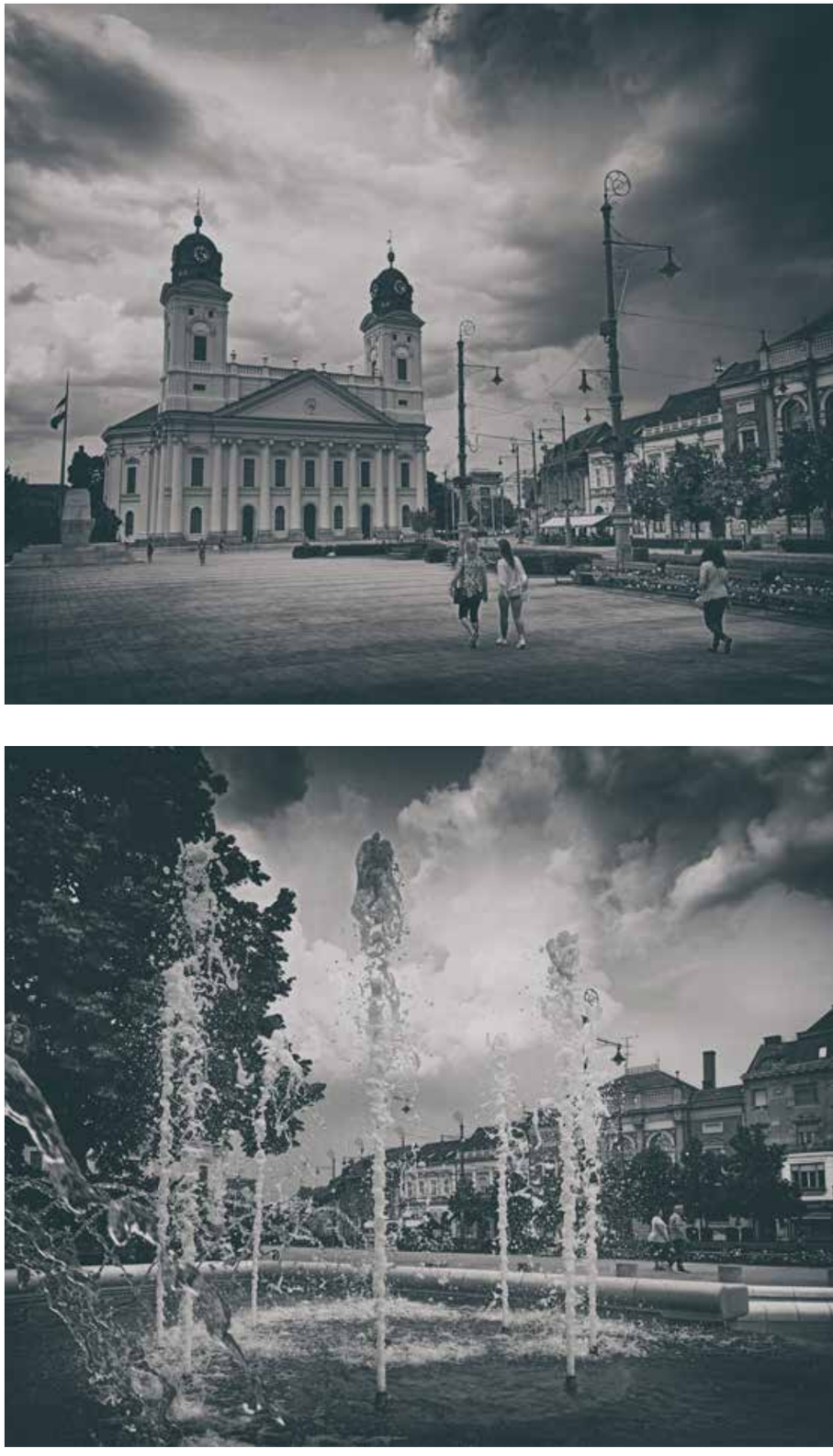
Debrecen már egy másik időszak volt. Egy város, ahol nemcsak laktam, hanem felnőtté váltam. Itt tanultam meg, hogy a hely nemcsak hátteret ad, hanem formálja az embert: a ritmusával, a sűrűségével, azzal, ahogyan a fény visszaverődik a házak faláról, vagy ahogyan az ember egy hosszú utcán végigsétálva egyszer csak önmagára talál. Debrecen nem volt csendes, de volt benne egy állandó, mély lüktetés, amelyhez az ember előbb-utóbb hozzáidomul.

A képek ezt az átmenetet őrzik. A keresést, hogy ki vagyok ebben a nagyobb térben. A városban néha az árnyék legalább annyira megmutatja, kik vagyunk, mint máskor a fény. A debreceni évek számomra köztes időszak volt: már nem a gyerekkor biztonsága, de még nem is az a végleges hely, amit otthonnak hívhattam volna. Egy időszak, amelyben nem is annyira a válaszok számítottak, hanem inkább a kérdés – az, hogy merre nézek. Ezek a fotók ennek az iránykeresésnek a lenyomatai.





I. A HELY EMLÉKE | 2. DEBRECEN **AHOL HOSSZÚ IDŐN ÁT TANULTAM LÁTNI**






















RÁCZ ANTIKA
1930-1932








Belváros
Piac utca
25
17










VÁROSHÁZ
UTCA
T 80
C























3.

HAZAI HELYEK
AHOL MEGSZÓLÍTOTT A CSEND

A hazai föld sokszor nem attól válik fontossá, hogy különleges, hanem attól, hogy ismerős. Terek, amelyeket az ember nem tart számon, mégis visszatér hozzájuk a gondolataiban. Egy mező szélén egy út, amelyre rásüt az alkonyi fény; egy folyópart, amelynek csendjében az idő hirtelen lelassul. Ezek a helyek nem látványosságok – inkább olyan halk jelenlétek, amelyek átéléséhez észrevétlenül nő fel az ember.

Amikor ezeket a képeket készítettem, nem kerestem nagy pillanatokat. Csak hagytam, hogy a közelség megmutassa magát. Mert a közelség nem a távolságon múlik, hanem azon, hogy mit engedünk be magunkba. Ezek a fotók arról szólnak, hogy a hazai tereket nem nézni kell, hanem érezni. Újra megérteni bennük valamit abból a ritmusból, melyet régen még ismertünk.





























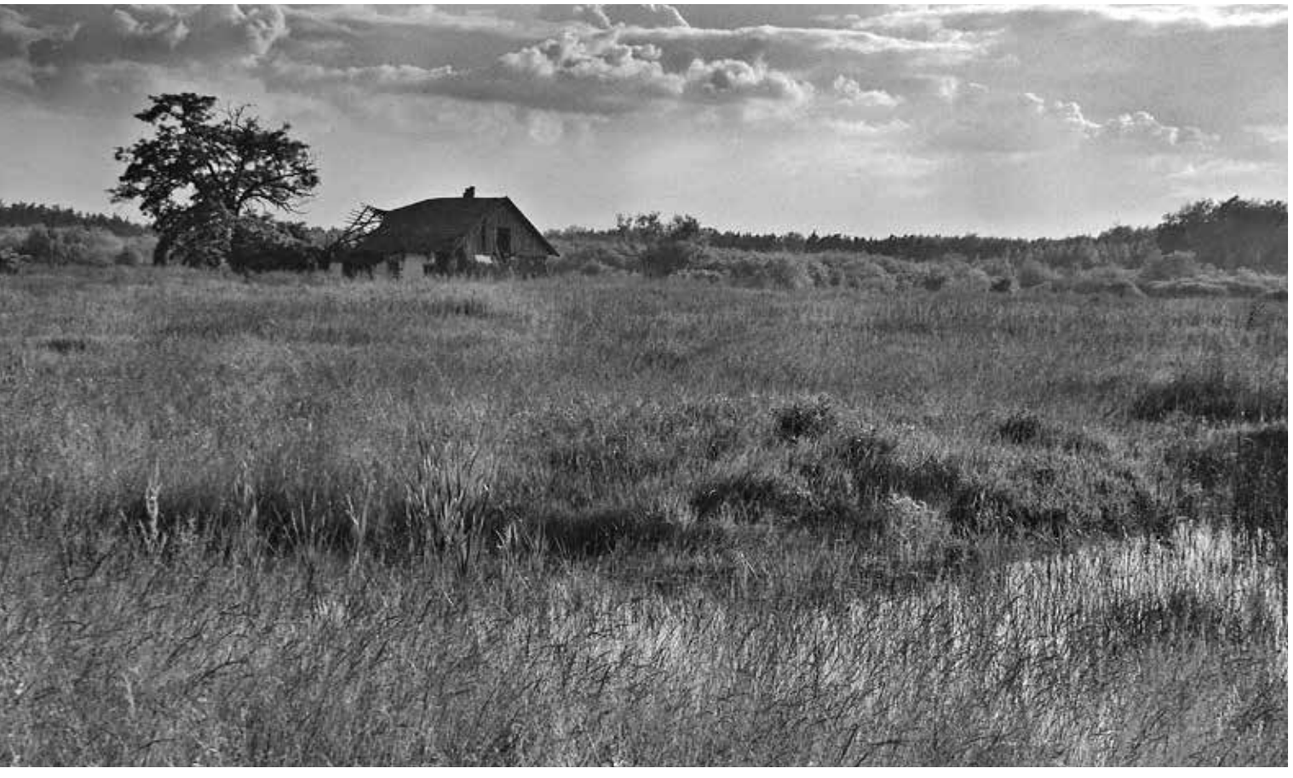


























I. A HELY EMLÉKE | 3. HAZAI HELYEK **AHOL MEGSZÓLÍTOTT A CSEND**





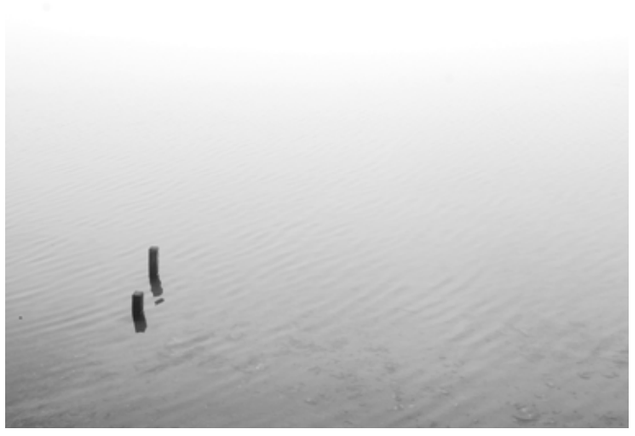
















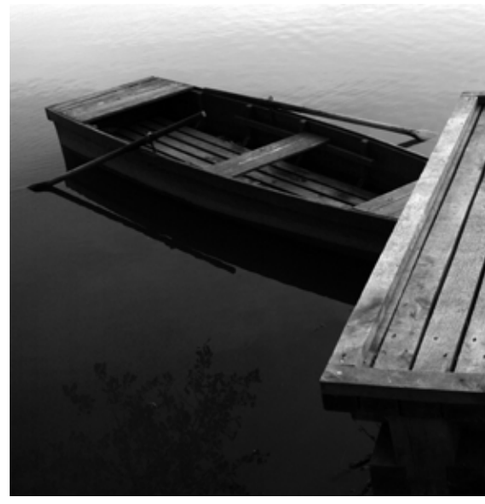












I. A HELY EMLÉKE | 3. HAZAI HELYEK **AHOL MEGSZÓLÍTOTT A CSEND**





I. A HELY EMLÉKE | 3. HAZAI HELYEK **AHOL MEGSZÓLÍTOTT A CSEND**































II.

ÚTON

Az útra kelés nem mindig változtat meg, de mindig megmozdít.

Amikor az ember kilép a megszokottból, a világ más tempóban kezd beszélni hozzá.

A fény idegenebb, az árnyék mélyebb, a terek lassabban nyílnak meg vagy gyorsabban zárulnak össze. Az út nemcsak a helyek közti távolságról szól, hanem arról a különös állapotról, amelyben a figyelem élesebb, a gondolatok tisztábbak, és a világ valahogy súlytalanabbnak tűnik.

Ebben a részben a képek nem tájakat mutatnak be, hanem azt az átmeneti lelkiállapotot, amelyben a mozgás maga válik otthonná. A tó nyugalma, a külföldi helyek idegen fénye, Erdély időtlen ritmusa mind ugyanarra az élményre reflektálnak: arra, amikor az ember már elhagyott valamit, de még nem érkezett meg máshová.

A hosszú út alatt lassan tisztul bennünk valami – s közben megértjük: a távolság néha önmagunkhoz visz közelebb. Az út így nem cél, hanem hangulat, a figyelem tágassága, amelyben a világ ábrázata és az ember tekintete egymáshoz igazodik.

4.

BALATON
AHOL A VÍZ TÜKRÉBEN MEGLÁTTAM MAGAM

A Balaton számomra nem nyaralások emléke, hanem átmenet: a mozdulat, amikor az ember kilép a megszokottból, de még nem érkezik meg a máshová. Ez a hely bennem mindig valamiféle szellemi tisztulást hozott. A tó, mint jelkép: a felszín egyszerre nyugodt és feszültséggel teli – mintha minden lelki változás először a vízen jelenne meg. A part csendje, a semmibe vesző horizont, a lassú reggelek olyan tereket nyitottak, ahol a gondolatok lelassultak, és a fény is mintha türelmesebbé vált volna.
Ezek a képek nem a Balatont mutatják, hanem azt az állapotot, amelybe az ember érkezik ott. A lassulást. A figyelmet. Azt a furcsa, átmeneti érzést, amikor az ember már nem ott van, ahonnan jött, de még nem tudja pontosan, hová tart.

A Balaton az életemben mindig ilyen pillanatokat őrzött. A megállás, az újrakezdés, a belső átrendeződés tere volt – és talán ezért olyan fontos része ennek a könyvnek.










GENERALI







II. ÚTON | 4. BALATON **AHOL A VÍZ TÜKRÉBEN MEGLÁTTAM MAGAM**















II. ÚTON | 4. BALATON **AHOL A VÍZ TÜKRÉBEN MEGLÁTTAM MAGAM**















II. ÚTON | 4. BALATON **AHOL A VÍZ TÜKRÉBEN MEGLÁTTAM MAGAM**









5.

KÜLFÖLD
AHOL ÚJ FÉNYEK GYÚLTAK BENNEM

Amikor más országokban jártam, mindig azt éreztem, hogy a fénynek is van „hangja”, s az más és más. Mintha idegenebb lenne, távolabbról érkezne, mégis megérintene valamit bennem. Az idegen helyeken az ember önmagát is élesebben látja. A megszokott reflexek feloldódnak, és egyszer csak minden kicsit új jelentést kap: egy sikátor, egy hegygerinc, egy ablakban megrekedő árnyék.

Az itt készült képek ezt az idegenséget és ismerősséget egyszerre hordozzák. Nem világokat akarnak megmutatni, hanem azt a belső állapotot, amikor az ember kilép a saját történetéből, hogy egy pillanatra belehelyezkedjen valami másba. A távolságban néha tisztábban látjuk azt is, amit otthon már megszoktunk. Ezek a fotók az utazás, mint létállapot csendes felismerései.





II. ÚTON | 5. KÜLFÖLD **AHOL ÚJ FÉNYEK GYÚLTAK BENNEM**























































II. ÚTON | 5. KÜLFÖLD **AHOL ÚJ FÉNYEK GYÚLTAK BENNEM**









6.

ERDÉLY
AHOL AZ IDŐ LASSABBAN LÉLEGZETT

Erdély más ritmus szerint él. A fény és a sötét itt nem váltakozik, hanem rétegekben épül egymásra. A hegyek között sosem azt éreztem, hogy messze vagyok, hanem azt, hogy valami időtlen közelségbe kerültem. Mintha a táj nemcsak tere lenne a történetnek, hanem önmaga lenne a történet. Ahol a csendnek is van hangja, mely mélyebben szól.

Ezek a képek ezt a sokrétű változatosságot próbálják megérinteni. A lassú mozgást, a természet súlyát és azt a sajátos fényt, amely egyszerre ősi és friss. Erdély számomra nem csupán hely, hanem tükör: megmutatta, milyen az, ha nem siet az ember, és megengedi hogy ehhez a helyhez igazodjon. A fotók ennek a lelassult ritmusnak az emlékei.

























II. ÚTON | 6. ERDÉLY **AHOL AZ IDŐ LASSABBAN LÉLEGZETT**





















II. ÚTON | 6. ERDÉLY **AHOL AZ IDŐ LASSABBAN LÉLEGZETT**









II. ÚTON | 6. ERDÉLY **AHOL AZ IDŐ LASSABBAN LÉLEGZETT**











































III.

RÉSZLETEK

A világ igazságai sokszor nem
a nagy terekben, hanem
a legapróbb részletekben rejtőznek.

Amikor a tekintet odafordul valamihez, a valóság szerkezete feltárul: vonalak, törések, ismétlődő minták, apró csendek, amelyek egymásra épülve olyan történeteket mesélnek, amelyek messze túlmutatnak önmagukon. A részletek nem díszletei az életnek, hanem önálló világok, amelyekben a fény és az árnyék a saját törvényeik szerint rendeződnek.

Ez a fejezet annak a felismerésnek ad teret, hogy a látás nemcsak horizontális, hanem vertikális is: képes mélyebbre menni a felszínnél, és képes megállni ott, ahol a szem általában elsiklik.

Ezek a képek azt mutatják meg, mennyi minden rejlik abban, amit elsőre jelentéktelennek látunk. A közelképek világa lelassítja a gondolkodást, és megtanítja, hogy a csend is struktúra, a forma is történelem, és a legkisebb részlet is képes a teljességet hordozni. Innen nézve minden repedés, minden textúra, minden ritmus egyfajta lenyomata annak, hogyan működik a világ – és hogyan működik a figyelmünk.

7.

NATURAL
AHOL A CSEND FORMÁVÁ SŰRŰSÖDÖTT

Amikor közel hajolunk valamihez, a világ megváltozik. A struktúrák feltárulnak, a részletek elmesélik a saját történetüket. Egy falevél erezete, egy fal repedése, egy árnyék szétfoszló vonala mind olyan jelenségek, amelyeteket a hétköznapokon gyakran nem veszünk észre – pedig magukban hordozzák a létezés legfinomabb nyomait.

Ezek a képek arról szólnak, hogy a csend is szerkezet. Hogy a világ legapróbb részletei néha többet árulnak el önmagukról, mint a nagy, látványos terek. A Natural-sorozatban a valóság nem háttér, hanem belső mozdulat: ahogyan a kamera közelít, úgy válik minden részlet személyessé. A forma itt nem díszlet, hanem üzenet. Azt súgja: néha a legnagyobb történetek a legkisebb helyekre rejtőznek.



















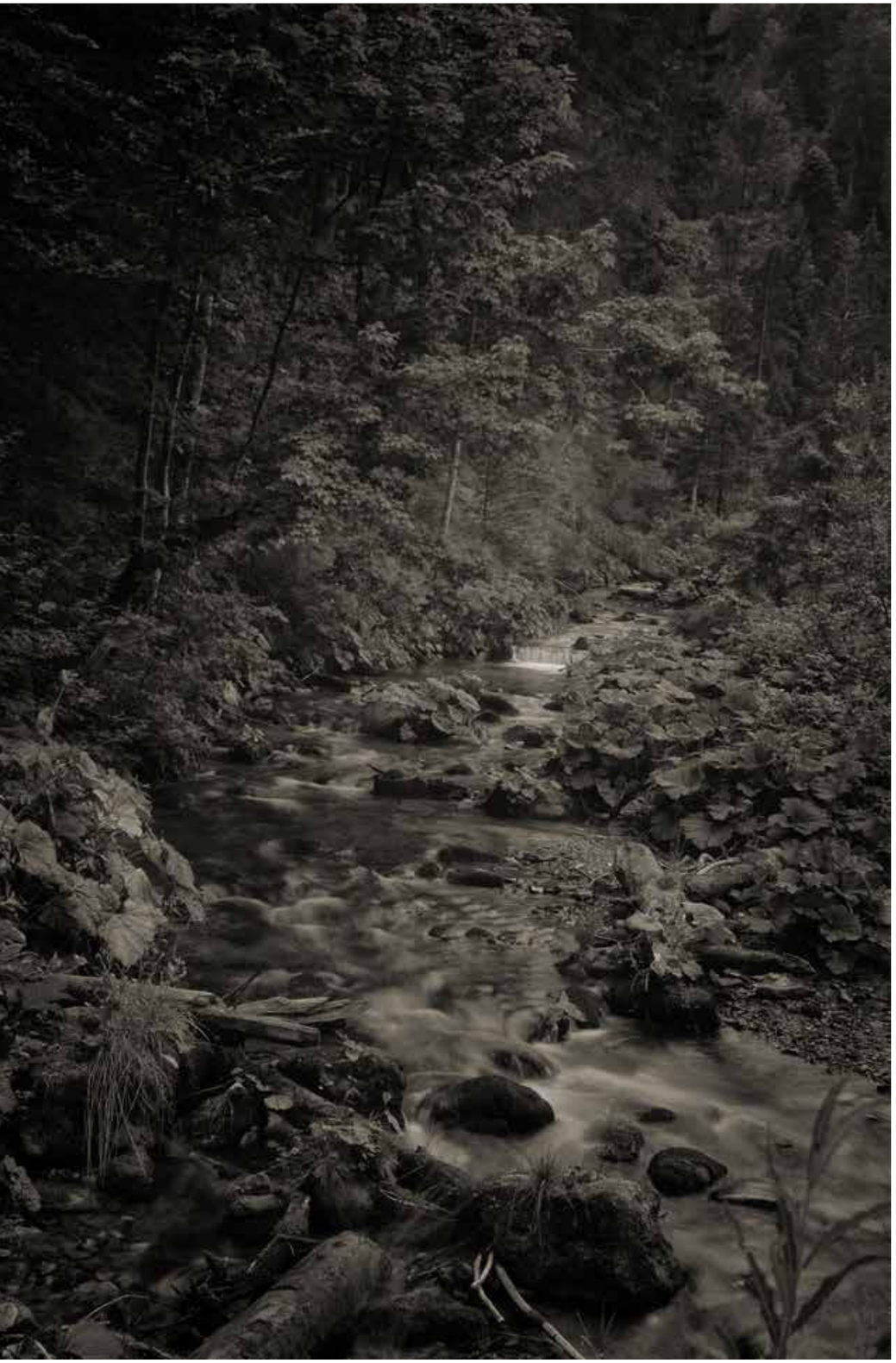


































III. RÉSZLETEK | 7. NATURAL **AHOL A CSEND FORMÁVÁ SŰRŰSÖDÖTT**







8.

KÖZELEBB
AHOL A RÉSZLET ÁTLÉPTE ÖNMAGÁT

Van egy pont, ahol a távolság megszűnik értelmezhetőnek lenni. Amikor a szemlélő már nem kívülről figyel, hanem belép a látványba. Nem keres formát, nem nevez meg, nem értelmez – csak jelen van. A részlet ilyenkor már nem kivágott szelete a valóságnak, hanem – önálló világ.

Ezeken a képeken a közelítés nem technikai gesztus, hanem döntés. Annak a felismerése, hogy a tekintet nem mindig a teljes képet keresi. Néha épp az elmozdulás, a bizonytalanság, a részletekbe való beleveszés vezet el ahhoz, ami igazán fontos. Egy felület, egy törés, egy fény által kijelölt határ mind azt jelzi: itt a figyelem megállt.

A *„Közelebb”* nem a részletek gyűjteménye, hanem egy állapot lenyomata. Az a pillanat, amikor a világ már nem távolságként, hanem kapcsolódásként jelenik meg. És ebben a figyelemben a legkisebb forma önmagában is teljességgé válik.

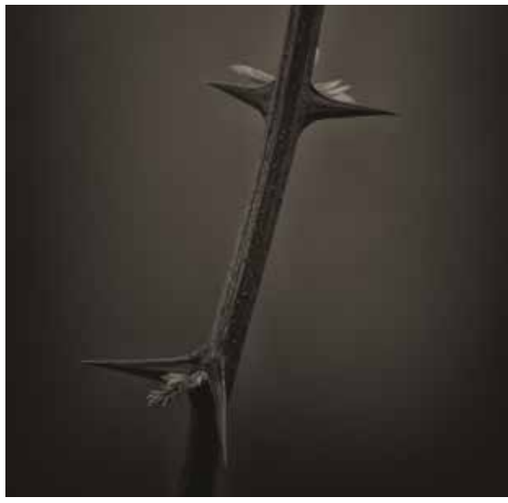




































































III. RÉSZLETEK | 8. KÖZELEBB **AHOL A RÉSZLET ÁTLÉPTE ÖNMAGÁT**



IV.

JELENLÉT

A hosszú figyelem végül mindig az emberhez vezet vissza.

A terek, az utak, a részletek mind előkészítik azt a pillanatot, amikor a világ többé nem kívül történik, hanem egy másfajta jelenléten keresztül válik érthetővé.

Az arc nem téma, hanem találkozási felület: itt sűrűsödik össze mindaz, amit a fényről, a csöndről és a figyelemről tanultam. Egy portrén az arc már nem szoborszerű forma, hanem belső táj, melyen minden részlet jelentést hordoz.

Ezeken a képeken már nincsenek nagy terek, távolságok. Közel maradnak. Nem magyaráznak, nem értelmeznek, nem mesélnek történetet. Egyszerűen jelen vannak – ahogyan az ember is jelen tud lenni egy másik ember figyelmében.

A figyelem itt nem irányít, hanem kapcsolódik, és ebben a kapcsolódásban a figyelem már nem kapkod, hanem lenyugszik, elmélyül. Ez a rész nem a portréról szól, hanem arról a pillanatról, amikor a látás és az emberi jelenlét összeér.

9.

TALÁLKOZÁS
AHOL OTTHONRA TALÁLT A FÉNY

Ezeken a képeken az ember nem kiemelt alak a térben, hanem annak természetes része. A környezet nem háttérként működik, hanem együtt lélegzik a fő témával – így minden a jelenlétről szól. Mintha nem kívülről érkezne, hanem belülről válik láthatóvá.

A képek nem történeteket mesélnek, hanem találkozásokat rögzítenek. Egy ember és a világ közötti csendes egyezséget, amelyben egyik sem uralja a másikat. Teljes alakos jelenlétek, finom gesztusok, megállások – hogyan válik az ember a saját terének részévé. Itt a portré nem arckép, hanem állapot: egy pillanat, amikor a fény és az ember egymásra hangolódik.

Ebben a fejezetben a figyelem már nem keres kapaszkodót: nem elemezzük, nem értelmezzük a látványt – csak jelen vagyunk benne. Itt a fény nem formál, hanem befogad; ezáltal az emberi jelenlét csendes, mégis meghatározó pontjává válik a könyvnek.

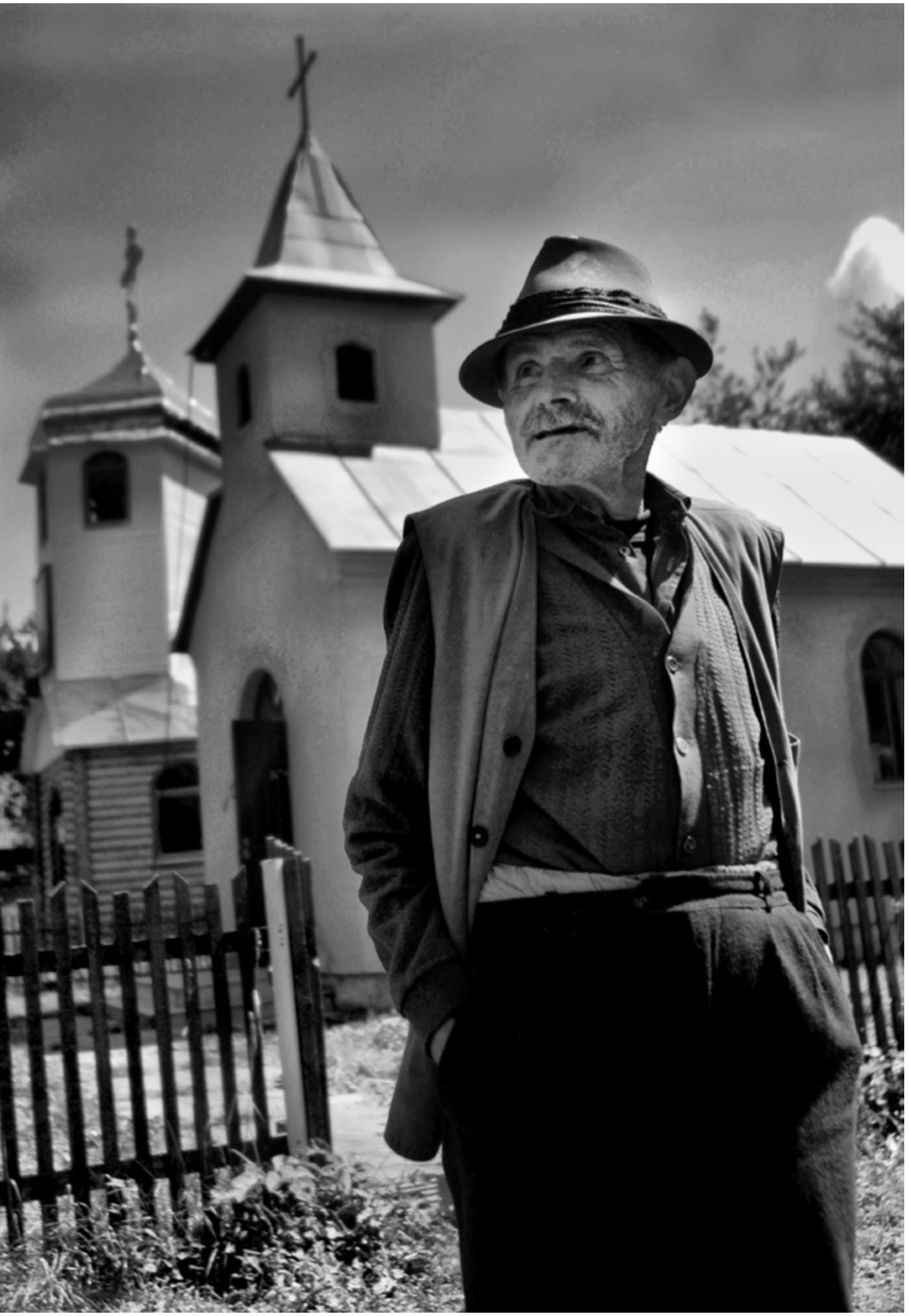


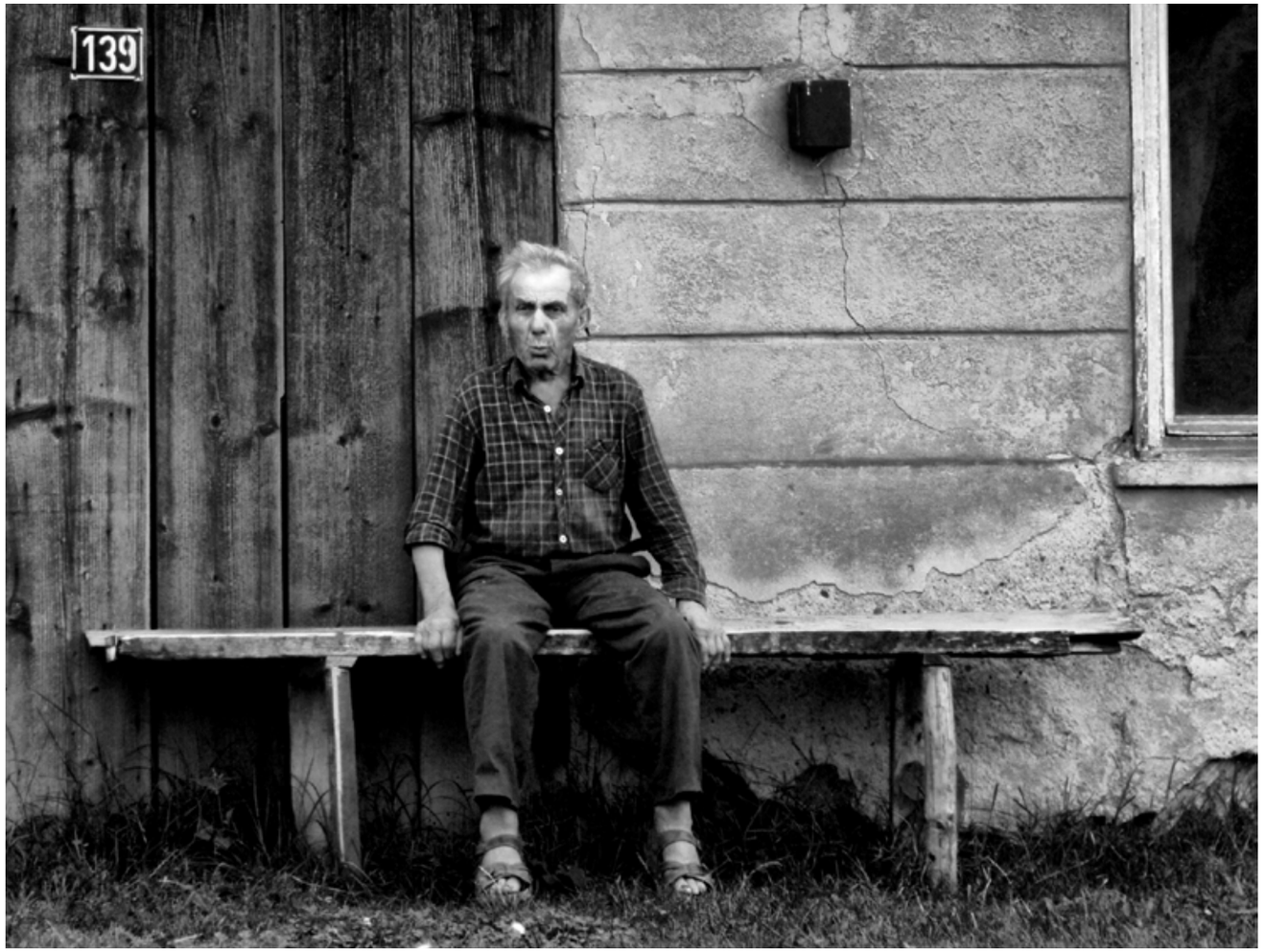
IV. JELENLÉT | 9. TALÁLKOZÁS **AHOL OTTHONRA TALÁLT A FÉNY**










139



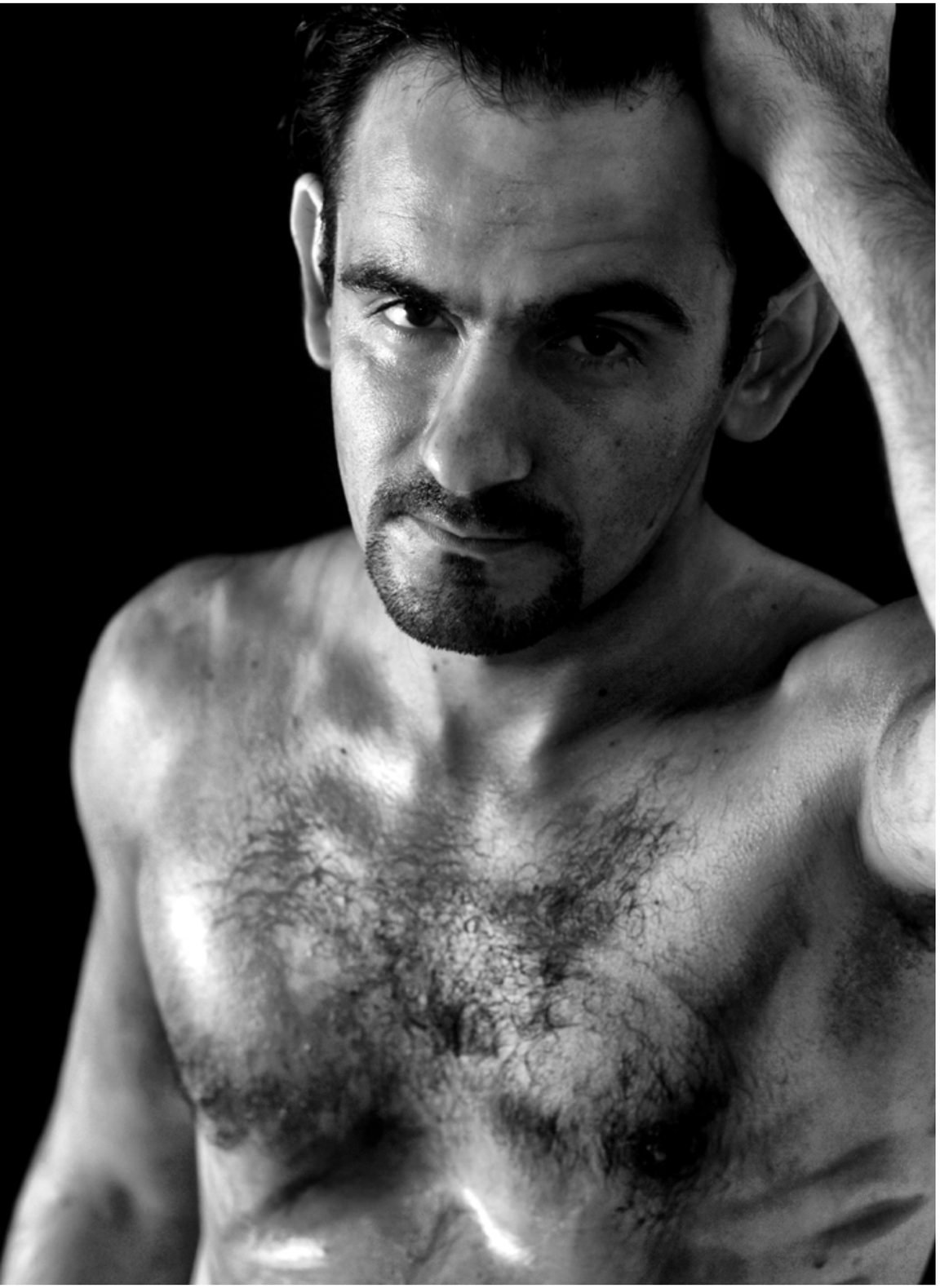






IV. JELENLÉT | 9. TALÁLKOZÁS **AHOL OTTHONRA TALÁLT A FÉNY**







10.

TEKINTET
AHOL A FÉNY EREDETTÉ VÁLIK

Az arcon válik a fény igazán beszédessé – minden rezdülését megmutatja. Egy tekintetben ott van minden kimondatlan történet, minden elhallgatott mozdulat, minden belső változás lenyomata. Ezeken a képeken nem karaktereket látunk, hanem jelenléteket, olyan állapotokat, ahol az emberi arc már nem szerepet hordoz, hanem a létet.

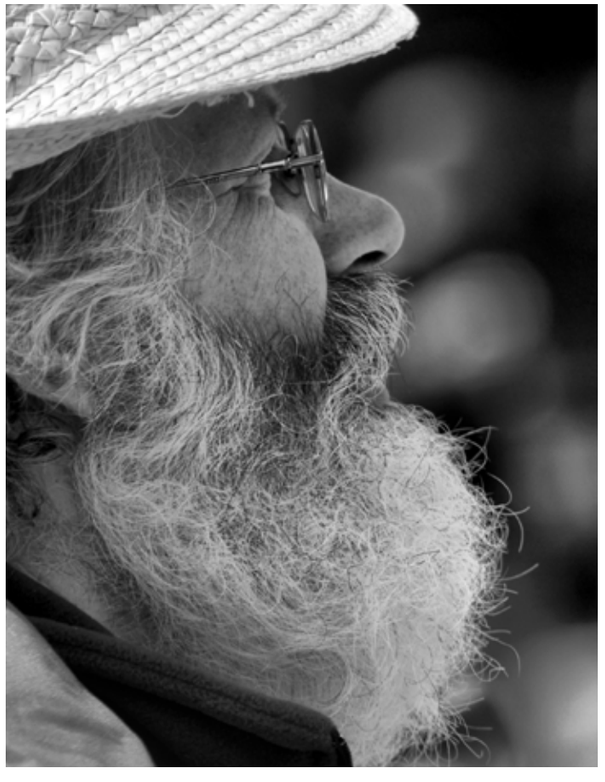
A szem itt nem néz – hanem visszanéz. A szemekben megjelenő fény nem puszta visszaverődés, hanem belső forrás: annak a jele, hogy az élet nemcsak látható, hanem – jelen van. Ezek a képek csendes párbeszédek a figyelemről; arról, hogyan válik egy másik ember tekintete tükrökké – és kapuvá egyszerre.

A fény itt nem formál, hanem feltár; az árnyék nem takar, hanem mélyít. Ebben a közelségben a világ már nem kívül történik, hanem ott, ahol a látás megszületik. A nézőpont válik végponttá és kiindulássá egyszerre: ahol az út lezárul, és ahol minden újra elkezdődik.









IV. JELENLÉT | 10. TEKINTET **AHOL A FÉNY EREDETTÉ VÁLIK**















IV. JELENLÉT | 10. TEKINTET **AHOL A FÉNY EREDETTÉ VÁLIK**











ZÁRSZÓ

Ahogy egy kép sem ott ér véget, amikor a keret lezárja – úgy ez a könyv sem itt, az utolsó oldalon fejeződik be. Az élmény tovább él a nézőben, az olvasóban. A megállások, amelyekből ezek a képek születtek, tovább élnek: bennem, és most már talán benned is. A fények nem múltak el – csak átalakultak emlékké, tapasztalattá. Olyan nyomokká, amelyek nem harsányak, mégis tartósak.

Ez a könyv egy időszak lenyomata. Nem azért fontos, mert lezárt, hanem mert átélhető volt. Mert volt benne figyelem, bizonytalanság, keresés és felismerés. Voltak helyek, ahol meg kellett állni, és voltak pillanatok, amikor a világ egyetlen képpé sűrűsödött. Ma már tudom: ezek a megállások nemcsak a szemléletmódomat formálták, hanem azt is, ahogyan az időhöz, a térhez és az emberekhez viszonyulok.

Hálás vagyok azokért az utakért, amelyek ide vezettek. A városokért, a tájakért, az arcokért, a fényekért és árnyékokért, amelyek megtanítottak lassítani. Hálás vagyok azért, hogy volt idő figyelni, és volt bátorság nem továbbmenni akkor, amikor valami maradásra késztetett.

Ezek a képek nem teljesek, nem véglegesek – de igazak abban a pillanatban, amelyben megszülettek. És talán éppen ezért maradtak meg.

Van azonban még egy réteg, amely nem a képekről szól, hanem a köztes csendről. Arról az időről, amikor a kamerát már letettem, de a látvány még nem engedett. Amikor egy pillanat nem akart képpé válni, mégis nyomot hagyott. Ezek a láthatatlan megállások ugyanúgy részei ennek a könyvnek, mint azok, amelyek végül fényképként rögzültek.

Köszönöm neked, hogy időt szántál velem erre az útra. Hogy nem siettél át a fotókon, és teret adtál annak, ami nem akar azonnali választ. Ha a lapok között volt akár egyetlen pillanat, amely megállított, amely visszanézett Rád, akkor a könyv elérte azt, amiért létrejött – a találkozást.

Most elengedem ezt az anyagot. Nem azért, mert véget ért, hanem mert a helyére került. A fény továbbmegy, a tekintet újra vándorol, új képek felé. De ami egyszer megállított, az velünk marad. Csendben. Pontosan ott, ahol minden táj valójában elkezdődik.

POLGÁRI SÁNDOR

ÁRNYÉK ÉS FÉNY KÖZÖTT

AHOL MEGÁLLT A TEKINTET

Ez a könyv nem történeteket mesél. Olyan pillanatokat mutat meg, amikor a világ nem továbbvezet, hanem visszanéz. Amikor a fény nem megvilágít, hanem jelenlétet talál. Amikor a tekintet nem keres, hanem megérkezik.

A kötet Polgári Sándor 2008 és 2012 között készült fotóiból válogat. Egy olyan időszak képei ezek, amikor a fényképezés nem dokumentálás volt, hanem figyelemgyakorlás: városok, tájak, arcok és csendek rajzolják ki azt a belső utat, amely árnyék és fény között vezet.

Ez az album nem válaszokat kínál. Teret ad annak, ami csak akkor válik láthatóvá, ha időt hagyunk neki.